

rømme, at det var en meget tarvelig Discussion, — men det blev i ethvert Fald affemt, og det blev med ganske overveiende Majoritet forfattet, at dette Pensionbeløb skulde nedsettes. — Hvad angaaer den anden af disse Poster, som jeg paa lignende Maade har omtalt, saa skal jeg dog gjøre opmærksom paa det tilbligere, meget gængse Forhold; naar nemlig en eller anden Enke var tilstaaet et vist Beløb til Opdragelsen af Børn, med det Tillæg, at det kun skulde vedblive, indtil de havde opnaaet en vis Alder, som nærmere bestemtes i Resolutionen, 18 Aar eller noget lignende, saa var det meget ofte Tilfældet, at, naar Enken søgte derom, blev der givet hende Prolongation; nu, efter saamange Aars Forløb, at fordrø, at en saadan Prolongation skulde være givet, gaaer dog ikke an.

Finansministeren: Jeg kan i det Hele taget slutte mig til de Ytringer, der ere faldne fra den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (Andræ), angaaende de 2 ommeldte Spørgsmaal; jeg skal dertil sige, hvad det første, under Nr. 6 omhandlede Pensionstilfælde angaaer, at jeg dog ikke, uagtet den Autoritet for Lovfortolkning, som der maa søges i Udvalgets Udtalelser, og navnlig i det ærede Udvalgs-Medlems Udtalelser, som idag har havt Ordet, kan erkjende, at det er saaledes hævet over al Tvivl, som det ærede Udvalg synes at antage, at dets Fortolkning af den paagjældende Bestemmelse i Resolutionen er den rette. Jeg føler mig saa bestemt overbevist om det Modsatte, at jeg vilde være ganske rolig for Udsaldet af en Proces, naar det maatte komme til en saadan, — og vel at mærke, det kan ikke udelukkes; thi det staaer hverken i Rigsdagens eller Regjeringens Magt, saalidt som det i alt Fald vilde være Lovgivningsmagtens Willie, at afføre den rette Afgjørelse af et Spørgsmaal, naar Paagjældende vilde fordrø det afgjort ved Lands Lov og Ret, hvorvidt han kunde ansees forpligtet til at underkaste sig en saadan Revision som den, der af Udvalget er bragt i Forslag. — Imod Formen af Udvalgets Forslag har jeg Intet at erindre; jeg kan ikke Andet end finde det i Formen rigtigt, naar Rigsdagen eller en enkelt Afdeling af Rigsdagen har den Anskuelse, at

en saadan Revision er fornøden og rigtig som den, hvorom her er Tale, at da Regjeringen opfordres til at foretage den. Men det kan dog ikke være det ærede Udvalgs Mening, at, naar nu Regjeringen antager, deels, at denne Revision allerede har fundet Sted, deels, at en yderligere Revision end den, som har fundet Sted, ikke vil være til at forsvare efter de foreliggende Bestemmelser, at man saa endda skulde bringe Sagen frem til Lovgivningsmagtens Afgjørelse. Har Regjeringen den Anskuelse, at General Rømer maa være berettiget til ved Lands Lov og Ret at paastaae sig fritagen for en saadan Revision, saa forekommer det mig, at det vilde være meget urigtigt, om Regjeringen af en saadan Opfordring skulde lade sig føre til ikke dekomindre at foranstalte en Revision, og derved bringe Sagen ind under Lovgivningsmagtens Afgjørelse. Regjeringen kunde da kun gjøre det, for at vedkommende Minister kunde frie sig for et muligt Ansvar. Vedkommende Minister maatte da sige: For ikke at blive udsat for, ved en Rigsrets-Action at blive tilpligtet at betale, hvad General Rømer maatte have faaet formeget i Pension, derfor forelægger jeg herved en Pensionslov, som gaaer ud paa, at denne Mand skal have denne Pension, skøndt jeg antager et saadant Forslag for aldeles ufornødent, fordi han ligefrem, ifølge de Bestemmelser, som foreligge om hans Pension, efter Regjeringens Formening maa være berettiget dertil. Men det er tilvisse en meget ubehagelig Stilling at komme i, og det synes mig, at, naar det maa erkjendes, at Sagen er tvivlsom, saa er der saameget mere Anledning til at tage de Billighedshensyn, som den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (Andræ) har gjort gjældende. Jeg for mit Vedkommende holder mig aldeles overbevist om, at, ligesom dette Tilfælde er enestaaende fra 1848, saaledes er det fremkommet ved en Usikkerhed hos Regjeringen, som paa den Tid forøvrigt var fuldkommen forklarlig og undskyldelig; man vidste ikke ret, hvorledes man vilde komme til at staae med Hensyn til Anvendelsen af de hidtil gjældende Pensionsregler, navnlig hvor der var Spørgsmaal om saa høje Pensioner som den, hvorom her er Tale; i Begyndelsen bevægede det daværende Ministerium sig der-